

räckte fram en pung fylld med tobak. Pekka stoppade först sin pipa, tog så tobakspungen, vände den på alla sidor och sade:

»Den där är ej gjord här nära vid.»

»Däruti har du rätt, Pekka. Jag tog den för länge sedan efter ett nappatag med de polska papisterna. Jag var med för att samla ihop de döda, och då föll pungen ut från en skjuten polacks rockficka. Den var grann då, nu är han sliten, men stark; den håller nog ut min tid.»

En stund därefter sade Ram, att ville någon gå med honom ut och fiska, vore tiden inne nu. Det vore nog, om en passade elden.

Pavo var genast färdig för fisket, och så drogo de af till den närbelägna sjön. Pekka blef ensam.

Som vanligt, försjönk han i tankar; men det hände, att han ock uttalade dem, sig själf ovetande. »Jag kan ej minnas, hvar jag sett Ram förut, eller är det någon annan han liknar då han går och då han ser sig omkring. Jag kan ej reda, hur med den saken förhåller sig, men bekant förefaller han mig.»

Så frasade det till inuti furan. Pekka flög upp och ryckte ned Rams stängsel, och nu slog lågan fram. Elden hade fattat i furan. En burk vatten som Pekka kastade öfver den släckte elden ögonblickligen. Nu måste han tända den igen och göra allt i ordning så som Ram gjort förut.

Då satte sig Pekka igen, men nu voro hans tankar åt annat håll. »Undrar allt hvad Vappu kan hafva att säga mig; troligen ingenting. I alla fall skall jag väl gå däråt, om jag lefver då. Ja, hvem vet?»

Så sjönk solen bakom bergen, och då kommo fiskrarne hem. Pavo kom genast till Pekka. »Ram,» sade han, »har funnit en bra plats här i urskogen. Sjön är full af öring, och vi ha fått många. Nu vill jag byta af dig här vid rökningen, Pekka, om du vill göra något annat.»

»Nej, Pavo; vi hjälpas väl åt,» sade han leende.

Så säffig Ram än föreföll, var han dock denna gång rask, ty snart kom han bärande med flera stora kokta öringar och tre fullstora läffsor*, sådana finnarna brukade innan bak-

* Brödbullar utan jäst och stekta på glöd eller upphettade stenar.